

UZASADNIENIE

Sąd zwięźle ustalił, co następuje:

W dniu 27 kwietnia 2017 r. obwiniony M. J. kierował samochodem osobowym H. o nr rej. (...).

Drogą nr (...) od strony M. w kierunku N. obwiniony jechał na wysokości miejscowości P..

W związku z przekroczeniem dozwolonej administracyjnie prędkości o 31 km/h (pomiar 121 km/h) pojazd obwinionego został zatrzymany do kontroli przez pełniącego służbę funkcjonariusza KPP w N. asp. M. S. (1).

M. J. odmówił przyjęcia nałożonego nań mandatu karnego w wysokości 200 złotych.

/dowody: notatka urzędowa k. 1; zeznania świadków M. S. (1) k. 57-59, k. 168v-169; A. P. k. 30-31, k. 167-168v; świadectwo legalizacji ponownej k. 8/

Obwiniony M. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Jednakże z pism procesowych jego i jego obrońcy wynika, że kwestionuje on prawidłowość pomiaru dokonanego przez funkcjonariuszy posługujących się urządzeniem U. L..

Twierdzili oni, że istnieją poważne wątpliwości co do kwestii zerwanej „plomby” na przedmiotowym urządzeniu, która podważa wiarygodność pomiaru. Ponadto sama istota konstrukcji U. L. daje podstawy do przyjęcia, że w warunkach tego konkretnego pomiaru i błędów funkcjonariuszy w jego użytkowaniu uznanie przekroczenia przez obwinionego prędkości oraz jego ukaranie jawi się jako niesłuszne.

Podkreślali, że funkcjonariusz nie dysponował certyfikatem urządzenia pomiarowego, a na radarze nie było wskazane jakiego pojazdu dotyczył pomiar.

/wyjaśnienia obwinionego k. 7, k. 29, k. 167-167v/

Sąd zwięźle zważył, co następuje:

W ocenie sądu wyjaśnienia (oświadczenie co do jego niewinności) obwinionego nie zasługują na podzielenie.

Podnoszone przez obwinionego argumenty w żaden sposób nie prowadzą do wykluczenia jego odpowiedzialności.

Sąd uznał wyjaśnienia obwinionego za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim potwierdza fakt zatrzymania go do kontroli przez funkcjonariusza Policji w miejscu i czasie opisanym w zarzutach. Nie są natomiast twierdzenia obwinionego wiarygodne w pozostałym zakresie. W ocenie sądu stanowisko obwinionego jakoby nie można było zidentyfikować pojazdu za pomocą urządzenia pomiarowego nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym.

W oparciu o przeprowadzone inne dowody uznać należy, że wyjaśnienia obwinionego stanowią linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że zastrzeżenia obwinionego odnośnie prawidłowości i legalności pomiaru prędkości nie są zasadne i nie mogą zostać uwzględnione.

Urządzenie (...) 20-20 100 LR nr fabr. (...), którym posługiwał się policjant, spełnia wymogi określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17.02.2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości w ruchu drogowym (...) (Dz.U. z dn.06.03.2014r. poz.281).

Urządzenie wykorzystane przez funkcjonariusza Policji – jak wynika ze świadectwa legalizacji na k. 8 akt – spełniało wymogi stawiane tego rodzaju aparatom, w tym w zakresie pomiaru prędkości i indywidualizacji pojazdu.

Świadectwo legalizacji ponownej wydane przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w Ł. w dniu 02.12.2016 r. zaświadcza, że urządzenie (...) 20-20 100 LR nr fabr. (...), spełnia wymogi określone w cyt. wyż. rozporządzeniu Ministra Gospodarki, a zaświadczenie było ważne do dnia 31.12.2017 r.

Wskazać przy tym należy, że dokument ten jako wytworzony w ramach realizacji ustawowych zadań (...) Miar stanowi dokument urzędowy, podobnie jak i jego odpis poświadczony przez inny organ państwowy (Policji).

W tym miejscu należy podkreślić, że kwestia częściowego odklejenia w górnej części „plomby” (cechy zabezpieczającej) została rozważana dopiero w dniu 12 grudnia 2017 r. (k. 103), po czym urządzenie to zostało w dniu 21 grudnia 2017 r. ponownie dopuszczone do legalnej eksploatacji (k. 103-104).

Ponadto tut. sąd w sprawie II W 546 /17 wyrokiem z dnia 16 lutego 2018 r. (k. 196) skazał A.T. za czyn z art. 92a kw i in. polegający na przekroczeniu prędkości kierowanego pojazdu w dniu 23 sierpnia 2017 r., którego pomiar nastąpił tym samym urzadzeniem U. L. o nr ...126 (k. 194). Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt VII Ka 688/18 (k. 197).

Zeznania świadków A. P. i M. S. (1) są w ocenie sądu wiarygodne. Świadcowie są funkcjonariuszami policji, którzy dokonywali kontroli prędkości oraz zatrzymania obwinionego. Zeznawali na okoliczności związane z wykonywaniem obowiązków służbowych, a ich zeznania są spójne i logiczne.

Świadek dokonujący pomiaru prędkości (M. S.) w sposób jasny i wyraźny zidentyfikował pojazd, którego pomiaru prędkości dokonywał i nie ma podstaw, aby tę relację kwestionować. Podał on, że prędkość pojazdu obwinionego zmierzył z odległości 667 m, przed nim (w odległości ok. 150 m) z prawidłową prędkością jechał inny pojazd, zaś w przeciwnym kierunku nie poruszał się żaden inny pojazd (notatka k. 1).

Powyższe zachowania obwinionego uznać należy za wypełniające znamiona wykroczeń z art. 92a kw.

Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92a kw podlega kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Zgodnie z art. 20 ust. 3 lit. d ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym prędkość dopuszczalna pojazdu poza obszarem zabudowanym na tego rodzaju drodze wynosiła 90 km/h. Wiedza na ten temat powinna być dla każdego kierującego pojazdem oczywistością. Obwiniony jechał z prędkością 121 km/h, a więc przekroczył dopuszczalną prędkość o 31 km/h.

W przekonaniu sądu nie ma wątpliwości co do sprawności urządzenia pomiarowego i prawidłowości jego użytkowania; natomiast wnioski o przeprowadzenie dowodów mających na celu wykazanie przeciwnych okoliczności zostały oddalone postanowieniem z dnia 5 grudnia 2018 r. (k. 198-198v).

Biorąc pod uwagę, że obwiniony jest osobą dorosłą, znającą normy prawne i konsekwencje ich nieprzestrzegania, a czyn mu zarzucany ma charakter prosty ze społecznego punktu widzenia, uznać należy, że obwinionemu można i należy przypisać winę.

Wymierzając karę grzywny za przypisane obwinionemu wykroczenie sąd brał pod uwagę całokształt okoliczności obciążających i łagodzących, w szczególności stopień społecznej szkodliwości popełnionego przezeń czynu i stopień jego winy.

Ustalając wymiar kary, sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw, a zatem pod uwagę brał stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie z art. 92a kw zagrożone jest karą grzywny do 5000 zł, zatem orzeczona kwota 400 zł nie jest surowa i jawi się jako adekwatna i powinna spełnić cele wskazane w art. 33 § 1 kw.

Z kolei jako okoliczności łagodzące uwzględnić należało deklarowany stabilny tryb życia.

Ponadto Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania, wobec braku podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.